కథానిక

మరణ శాసనం

బి. ఎస్. ఆర్. కృష్ణారావు

"నాన్న చాలా ప్రమాదస్థితిలో వున్నారు. అర్జంటుగా రావాలి" అన్న టెలిగ్రాం చూసేసరికి రామారావుకి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. సాధారణంగా ఏదయినా టెలిగ్రాం వచ్చిందంటే ఏదో పెద్ద అవాంతరం జరిగితేనే గాని టెలిగ్రాం ఇవ్వరనే విషయం అందరికీ తెలుసును. టెలిగ్రాం తీసుకువచ్చిన మనిషి రామారావు దగ్గరకు రాగానే ఏం ఉపద్రవం జరిగిందోనని తోటి గుమాస్తాలందరూ ఆదుర్దాగా రామారావువైపు చూడసాగారు. టెలిగ్రాం చదువుతున్నంతసేపూ అతని ముఖలక్షణాలు విచారాన్ని సూచించకుండా ఆశ్చర్యాన్ని సూచించేసరికి అందరికీకూడా చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. పక్కనున్న గుమాస్తా చేతి లోనిది తీసుకుని చూశాడు. అది చదివేసరికి పరాయివాడయినా అతనికి కలిగిన విచారంలో పదోవంతయినా రామారావుకు కలుగలేదు. ఇంత ఉపద్రవమైన కబురు తెలిసినప్పటికీ అతను చలించక పోవటాన్ని చూసి అంతా తలో మాటా అడిగారు. కాని దేనికీ రామారావు సమాధానం చెప్పలేదు. అయినప్పటికీ వెంటనే నాలుగురోజులు సెలవు రాసి, ఆ సాయంత్రం బండికే బయల్దేరాడు గామారావు.

మర్నాడు ఉదయానికల్లా ఇల్లు చేరుకున్నాడు. సవతి తల్లి అతన్ని చూడగానే బావురుమని ఏడ్చింది. పిల్లలు ఇద్దరూ - అన్నయ్యా, నాన్న చచ్చిపోయాడు- అని కాళ్ళకి చుట్టేసుకుని ఏడవసాగారు. పరిస్థితులు ఇదివరలో ఎట్లా వున్నా ఆస్థితి చూసేసరికి రామారావుకూ దుఃఖం పొంగి పొర్లుకొచ్చింది. వచ్చే విచారాన్ని దిగమింగుకుంటూ ఒకచోట చతికిల బడ్డాడు. ఇంతలో దహన సంస్కారం చేసిన వాళ్లుకూడా వచ్చారు. వాళ్ళందర్నీ చూసేసరికి రామారావుకు దుఃఖం పొంగి పొర్లు కొచ్చింది మళ్ళీ.

"ఎన్ని అనుకున్నా తండ్రి కొడుకులు కాకపోరు. ఇంటికి పెద్దకొడుకువై వుండికూడా ఆసాంతానికి అందుకో లేకపోయావు. నీకు టెలిగ్రాం ఇచ్చిన మనిషి ఇంటికి రాగానే 'టెలిగ్రాం ఇచ్చారా' అని చెప్పి ప్రాణం వదిలాడు. రాత్రి తెల్లవార్లూ ఉంచాం. ఇంకా ఉంచటం దేనికని ఇప్పుడే అంత్యక్రియలు జరిపించి వచ్చాం. మీ పెద్దతమ్ముడే పెద్దకొడుకై వాడే దహనం చేశాడు" అన్నాడు అక్కడి పెద్దల్లో ఒకాయన.

"అన్నయ్యా, నాన్న మనల్ని విడిచి వెళ్లాడు. ఇంక మన గతేం కానుందో" అని అన్నగార్ని కావిలించుకుని ఏడ్చాడు సవతి తల్లి పెద్దకొడుకు. రామారావు వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ "ఏం చేస్తాం చెప్పు-అంతా విధికృతం. ఎవరెంత వరకూ నోచుకున్నారో అంతే ప్రాప్తి" అని ఊరుకున్నాడు రామారావు.

తరువాత కర్మకాండలన్నీ అన్నదమ్ములిద్దరూ పూర్తిచేశారు. పన్నెండోనాడు ఆశీర్వదించటానికి పెద్దలందరి సమక్షంలోనూ అన్నదమ్ములిద్దర్నీ కూర్చోపెట్టారు. ఆశీర్వచనాలూ, బట్టలు పెట్టటాలూ అన్నీ అయాయి. "పెద్దవాళ్లెవరన్నా నాలుగుముక్కలు చెబితే చెప్పండి, పాపం వాళ్ళూ చిన్నవాళ్లు" అన్నారు ఎవరో. "ఏమున్నాయి చెప్పటానికి - సత్యం పాపం చిన్నవాడు. వాడికి సంసార విషయాలు తెలీవు. మిగిలినవాళ్లంతా మరీ చిన్న వయ్యాసులు. ఇంక రామారావే అందర్నీ సంబాళిస్తూ సంసారాన్ని దిద్దుకురావాలి" అన్నాడు వచ్చిన పెద్దలలో ఒకాయన.

"ఎంత మాటన్నారు బాబుగారూ-పరిస్థితులు అన్నీ తెలిసికూడా మీరిట్లా అనటం నాకు బాగుండలేదు. సత్యం చిన్నవాడయినా సంసార స్థితిగతులు క్షుణ్ణంగా తెలిసిన వ్యక్తి మా పిన్ని ఉన్నది. ఆమే అన్నీ చూసుకోగలదు. ఈపాటి

దానికి నా సహాయమేమీ అవసరం వుండదని నా ఉద్దేశ్యం" అన్నాడు రామారావు.

"అవున్లెండి, ఆమాటా నిజమే. దూరాన ఉద్యోగపు ఊళ్లల్లో వున్నవాడికి వాడికిమటుకు ఎట్లా తెలుస్తుంది? అంతా ఇహ నేనే చూసుకు పోవాలి" అని గదిలోంచి సన్నాయి నొక్కులు నొక్కుతూ అన్నది రంగమ్మ.

ఇంకా చావు కొచ్చిన వాళ్లుకూడా వెళ్ళలేదు. అప్పుడే ఈవిడ ఇట్లా మాట్లాట్టం మొదలు పెట్టిం దేమని అంతా ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు. ఇంక మళ్ళీ ఎవరూ నోరెత్తలేదు. వచ్చినవాళ్ళంతా ఆ రోజునే ఎవరిదోవన వాళ్లు వెళ్ళిపోయారు.

ఈలోగానే మళ్ళీ ఒక పదిహేనురోజుల పాటు సెలవు పెట్టాడు రామారావు. తండ్రి చావు విషయం కనుక మంజూరుకూడా ఐంది.

రెండుమూడు రోజుల తరువాత పినతల్లి మెల్లిగా రామారావు దగ్గర కొచ్చి "మీ నాన్న రాతకోతలు ఏం రాశారో ఎవరికీ తెలీదు. పెట్టె తీసి ఏమయినా రాసిపెట్టిపోయారేమో కాస్త చూడు" అన్నది.

రామారావు మాట్లాడలేదు. శూన్యాంగణం లోకి చూస్తూ కూర్చున్నా, పైకి మౌనంగా వున్నా లోపల్లోపల ఆలోచిస్తూనే కూర్చున్నాడు. తన పినతల్లి నైజం ఇదివరకునుంచీ తనకు తెలిసిన విషయమే కాబట్టి అతనికాట్టే ఆశ్చర్య మనిపించలేదు ఆమె మాటలు. అతనేమయినా మాట్లాడతాడేమోనని కొంతసేపు అక్కడే నిల్చుంది. కాని రామారావు మాట్లాడలేదు. ఏవో తీవ్రమైన ఆలోచనలు అతని మనస్సులో చెలరేగుతున్నాయి. గతాన్ని స్మృతికి తెచ్చుకుంటూ, తన తండ్రి నైజాన్ని ఒకసారి తల్చుకుంటూ కన్నార్పకుండా మరో వైపు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. తన పినతల్లి కాపరాని కొచ్చిన రోజునుంచీ తనుపడిన అవస్థలూ, ఆవిడ చేత తను పడిన మాటలూ, తిట్లూ, తిరస్కారాలూ తల్చుకునేసరికి అతనిగుండె చెరువై పోయింది. "నీకు తెలీం దేముంది పిన్నీ, నీకు తెలీకుండా ఈ ఇంట్లో చీమకూడా దూరటానికి వీల్లేదు. ఆ రాతకోతలూ నీకు తెలియాలి గాని నాకేం తెలుస్తాయి" అన్నాడు సహజంగానే.

లోపల ఈ మాటకు సంతోషించినా. కృతకస్మితాన్ని సహజంగా ప్రదర్శించాలనే ప్రయత్నంతో, "అదేమిటి రామం, అట్లా అంటావు? ఇంటికి పెద్దకొడుకువు నీవు. ఆయన పోయిం తరువాత సంసారంలోగల బరువు బాధ్యతలు వహించవలసింది నీవే కదా. ఇదివరకుదాకా తెలిసినా తెలీకపోయినా ఇకనైనా ఆకళింపు చేసుకోవాలి మరి" అన్నది తల ఆడిస్తూ. ఈ మాటతో అతని ముఖంలో ఆవరించి వున్న నీరదాలు సమసిపోయి విరళా లవుతాయని ఆమె ఆశించింది. కాని రామారావు ఏ మాత్రం తొణకలేదు.

"పోనీ నీవయినా చూడరా, సత్యం" అన్నది రంగమ్మ కొడుకువైపు చూస్తూ.

"నాకు తెలీదు, అన్నయ్యనే చూడమను. లేకపోతే నువ్వే చూడు" అన్నాడు సత్యం.

"ఎవరికీ పట్టకపోతే ఇంక నేనే వెతకాలి-ఏంచేసేది" అంటూ వెళ్ళింది గదిలోకి.

పినతల్లి ఇట్లా వెళ్లేసరికి, రామారావు మళ్లీ ఆలోచించసాగాడు. తానేమో ఎవరికీ అక్కర లేనివాడుగానూ, ఎందుకూ పనికిరాని వాడుగానూ- ఇంకా ఏమేమో అల్లుకొని పోతున్నది అతని మనస్సు. దానిని నిబంధించే సంకెళ్ళూ, అదుపులో ఉంచే కళ్ళెమూ కానరాలేదు అతనికి.

రంగమ్మ పెట్టె వెతికి ఒక కాగితం తీసుకు వచ్చి రామారావు కిచ్చింది. ఎంత మనస్సు చిక్కబట్టుకున్నా మనస్సొప్పక ఆ కాయితం చూసి చదివాడు. అంతా తాను అనుకున్నట్లుగానే వుంది. ఆస్తంతా తండ్రి స్వసంపాదనే కాబట్టి రెండవ భార్యకూ, ఆమె సంతతికీ రాశాడు. అందులో రామారావు ప్రసక్తే లేదు. ఇల్లు పినతల్లి పేరి కిచ్చాడు. ఆమె ఆ కాయితం తీసుకుని అదోమాదిరిగా అతనివైపు చూసి వెళ్ళిపోయింది. తల్లి అటు వెళ్ళగానే సత్యం కూడా వెళ్ళిపోయాడు.

రామారావు మళ్లీ ఆలోచించసాగాడు. తన పినతల్లి ఈ విధంగా చెయ్యటానికి కారణం- ఇక్కడ తనకేమీ లేదనీ, ఇంక ఆకాశవీధుల్లో వెళ్ళమనీ చెప్పటమేనని అతని అంతరాత్మ బోధించింది. భర్త పోయినాడనే విచారం లేక

పోగా వచ్చిన ఇరవై రోజుల్లోగానే ఆస్తి విషయంలో ఇటువంటి పేచీలు పెట్టడంతో, బహుశా తనే ఈ విధంగా చెప్పి వీలు రాయించిందని అతని మనస్సుకు తట్టి ఆమె మీద ఒక్క తృటిలో ఏహ్యభావం కలిగింది. ఏదో అలభ్యమయిన దానికోసం మారాము చేసే పసిపాపకు తల్లి స్తన్యమిస్తే ఏ విధంగా మర్చిపోతాడో, ఆవిధంగానే సిగరెట్టును కాలుస్తూ మెల్లిగా పొగ వొదులుతూ ఆ ధ్యాసలోపడి మనస్సును ఈ విషయాలనుంచి మళ్లిద్దామని ప్రయత్నించాడు. కాని ఇది ఆట్టేసేపు సాగలేదు. సిగరెట్టు పారేయగానే అతని బుర్ర పనిచెయ్యటం మొదలు పెట్టింది. సత్యం వంటింట్లో తల్లితో మాట్లాడి బయటికి వెళ్ళటానికి వచ్చాడు. రామారావు వాడిని పిలిచి "సత్యం, ఒక్క మాట అడుగుతా చెబుతావా?" అన్నాడు లేని నవ్వు తెచ్చుకుని. సత్యం తల వూపాడు.

"ఆ విల్లు మీఅమ్మ చెప్పి రాయించిందేనా" అన్నాడు. ఈమాటనేసరికి అతని కంఠం పూడిపోయి నట్లయింది.

"ఆ విషయం నాకు తెలీదు" అని విసుగ్గా వెళ్లిపోయాడు సత్యం. ఆయింట్లో ఎవరికీ ఇంటి యజమాని చనిపోయాడనే దుఃఖం లేశమయినా లేదని గ్రహించాడు. అందరి దృష్టీ ఆస్తిమీదే కేంద్రీకృతమై వున్నదని తెలుసుకోటానికి ఆట్టేకాలం పట్టలేదతనికి.

ఆరాత్రి భోజనం కూడా చెయ్యకుండా కాఫీ హోటల్లో కాఫీ తాగి పడుకున్నాడు. తతిమ్మా వారంతా సుష్టుగా భోంచేసి పడుకున్నారు. ఎంత ప్రయత్నించినా అతనికి నిద్రపట్టలేదు. తను మాతృవిహీనుడవటమే దీనికి మూలకారణమయినప్పటికీ, తన పినతల్లి చేతిలో తండ్రి కీలుబొమ్మయి వుంటమే దీనికంతకీ కారణమని ఇదివరకే గ్రహించాడు. మనుష్యులను అతిగా లోబరుచుకున్న కామప్రభావం వల్ల న్యాయాన్యాయ విచక్షణజ్ఞానం ఆ సమయంలో నశించిపోవటమే కాకుండా, అప్పుడు నాటిన విషబీజం కలకాలం వుండి, చివరకు శరీరంలో జీర్ణించిపోతుందనే సూత్రం ఈ విషయంలో సరిపోయిందని అనుకున్నాడతను. తొలిభార్య గతించిన తరువాత వివాహం చేసుకోని మహానుభావులు చాలా అరుదు. చేసుకున్నప్పటికీ పెద్దభార్య పిల్లలని కూడా రెండవ భార్య పిల్లలతో బాటుగా చూట్టం సామాన్యుని లక్షణం. అట్లా చూడకుండా తన పడుచుభార్య కనుసన్నలకు వశులయినప్పటికీ చాటుగానైనా పెద్ద భార్య పిల్లలకు ఒకింత ముట్టచెప్పటం మధ్యముల లక్షణం. జీవితకాలంలో ఇవేవీ కూడా ఒనగూడక పోతే ఆసాంతంలో వీలుద్వారా నయినా తన ప్రేమవాత్సల్యాలు వెల్లడిచేసి చచ్చినతరువాతనైనా మంచివాడనిపించుకోటం అధముల లక్షణం. చచ్చినతరువాత కూడా మొదటి భార్య సంతానాన్ని అన్యాయం చేసిపోవటం అధమాధముల లక్షణం. ద్వితీయ వివాహం చేసుకోటం నుంచి పాతబడినసంసారజీవితంలో మళ్లీ మధురమైన కలయికలకూ, ప్రణయాలకూ తావున్నదనుకుని భ్రమించి వివాహం చేసుకుంటారు. కాని, ఎంతయితే అనుకుంటారో అంతకుపదింతల అడ్డంకులూ, వ్యతిరేకభావాలూ వుండటం వల్లా తామూహించినట్లు ఉద్భవించవలసిన ప్రణయ కందళాలు ఊహాంకురాలుగా మాత్రమే అంతరించటమే కాకుండా, అపఖ్యాతిపాలయి ఇటువంటివారి ఉసురు బోసుకోవాల్సొస్తుందనే ఇంగితజ్ఞానాన్ని మర్చిపోతారు. రామారావు ఇవన్నీ ఆలోచించినమీదట ఇంక ఏదీ ఆలోచించి బుర్ర పాడుచేసుకోకూడదని మనస్సుకు సరిపెట్టుకుని నిద్రపోయాడు.

మర్నాడు ఉదయమే అన్నది పినతల్లి—

"అయిందేదో అయిపోయింది, రామం. వీలుగా వుంటే పాపం మాసికాలకు వద్దువుగాని. ఆ మహారాజు తన రోజులు వెళ్ళబుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయాగు. కచ్చేరీకి సెలవుబెట్టి సెలవంతా పాడు చేసుకోటం దేనికి? ఇంక మా తంటాలు మేం పడతాంలే. నారువేసినవాడు నీళ్లు పొయ్యక పోతాడా. ఏదో ఆ పిల్లల్ని బెట్టుకుని జీవితం వెళ్ళబుచ్చుకుంటాను" అన్నది కళ్లొత్తుకుంటూ.

ఆత్మప్రతిష్ఠా పరుడైన అతనికి ఈ మాట చాలా వెగటు కలిగించింది. కోర్టుద్వారా పరిష్కరించుకొందామనే ఆలోచన తట్టిందతనికి. కాని మరుక్షణంలోనే తీరా అడుగు పెట్టేసరికి వాస్తవిక వ్యవహార జగత్తులో కష్టనష్టాలను

ఎదుర్కొని గెలవ గలమా అనే అనుమానం కలిగింది. అయినా ఇది మార్గం కాదనుకున్నాడు. తన భావి కృషి పాత్రం కేవలం ఉద్యోగమే అనుకున్నాడు. కానీ పినతల్లి అనే మాటలు అతన్ని కచ్చగొట్టసాగాయి. ఆయింట్లో వాళ్ళ కెంత హక్కుందో తనకూ అంతే హక్కుంది. కాని విపరీత శక్తుల సమ్మేళనం నుంచీ, తన తండ్రి మెత్తదనం నుంచీ పరిస్థితు లిట్లా విషమించాయి. అందుకనే ఆ రోజున టెలిగ్రాం వచ్చినప్పుడు తన పినతల్లికి తనమీద ఇంతజాలి కలిగిందేమా అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు. కొంత సేపయాక సంబాళించుకుని-

"అయితే సరేలే పిన్నీ, నాకూ సెల వయిపోయింది. సాయంత్రం బండికి వెళతాను" అన్నాడు ముక్తసరిగా. ఆమెముఖం విప్పారింది.

ఆ సాయంత్రమే సెల వున్నప్పటికీ వచ్చేశాడు. ఒకరిద్దరి ప్లీడర్లతో ఆలోచించాడు తరువాత. అదంతా స్వార్జితం కాబట్టి ఏం లాభం లేదన్నారు వాళ్ళు.

పరిస్థితు లిట్లా వుంటాయని తెలిసే వెళ్ళేటప్పుడు అతను తన భార్యా పిల్లలను తీసుకు వెళ్ళలేదు. తీసుకు వెళ్ళటం అనవసరమని తోచిందతనికి. ఇంటి కొచ్చిన తరువాత భార్య అడిగింది. జరిగిన విషయమంతా చెప్పాడు రామారావు. "సవతితల్లి ఏ ఆట ఆడినా అది హర్షించి వూరుకోవలసిందే నన్నమాట. ఎంతస్వార్జితమైనా కన్నకొడుక్కి భాగ మియ్యదా" అని అతని అశక్తికి కొంచెం ఈసడింపుగా అన్నది గౌరి. అతను మళ్ళీ ఈ విషయం మాట్లాడలేదు.

అతను వచ్చిన మూడో రోజున అనుకోకుండానే సవతితల్లి పెద్ద కొడుకు సత్యం వచ్చాడు. రామారావుకీ, అతని భార్యకూ కూడా ఆశ్చర్యం వేసింది. కుశల ప్రశ్న లడిగిన తరువాత సత్యం అడిగాడు అన్నగార్ని—

"అన్నయ్యా. జరిగిందంతా మర్చిపో. మన మంతా ఏక గర్భాన జన్మించక పోయినప్పటికీ సహోదరులమే కదా. మనలో మనకు భేదాలెందుకు చెప్పు. మన తండ్రి ఆస్తిలో మీ కెంత హక్కున్నదో నాకూ అంతే హక్కుంది. మన అన్నతమ్ములం నలుగురం వానీ సమంగా పంచుకుందామా!" అన్నాడు. ఈ మాటకు రామారావుకి ఆశ్చర్యం వేసింది - ఇంతలోనే వాళ్ళ మనస్సు ఎట్లా మారిందని. అన్ని దృక్పథాల నుంచీ పరీక్షించుకుని చూసినప్పటికీ, ప్రస్తుత పరిస్థితులను బట్టి ఆ యింట్లో పూచిక పుల్లకూడా ముట్టుకోటానికి తనకు అధికారం ఏ మాత్రమూ లేదే, వాళ్ళబుద్ధి ఈవిధంగా ఎందుకు మారింది? అతనికి అనుమానం కలిగింది.

ఈ మాటలూ, ఈ పరస్పర సహోదర భావమూ దృఢంగా నిలబడతాయన్న విశ్వాసం అతనికి కుదరలేదు.

"చచ్చిన పాముని చావగొట్టే విధంగా, మీ అమ్మ అన్న మాటలు చాలక ప్రత్యేకంగా నన్ను నువ్వు మాట లందామని వచ్చావా సత్యం?" అన్నాడు రామారావు. "అవును, అందుకనే" అన్నది భార్య గౌరి. సత్యం తల వంచుకున్నాడు.

"కాదు అన్నయ్యా, ఇది నిజం - నా మాట నమ్ము. ఆస్తి మన నలుగురం సమంగా పంచుకుందాం. నీ అంగీకారం కోసమే వచ్చాను" అన్నాడు మళ్ళీ సత్యం. అతని మాటలో ఎట్టి కల్మషచ్ఛాయా, కృత్రిమమూ లేవని ఈసారి గ్రహించాడు రామారావు. కాని గౌరికి మాత్రం నమ్మకం కలగలేదు.

"మమ్మల్ని ఈ మాత్రం కూడా బ్రతక నీయకుండా చేద్దామనుకుందా మీఅమ్మ? చాల్లే, వెళ్లు నాయనా. ఆస్తీ వద్దు పాస్తీవద్దు" అన్నది కొంచెం విసుగ్గా గౌరి.

"నువ్వూరుకోవే" అని రామారావు భార్యను మందలించి, సత్యంముఖంలోకి చూడసాగాడు. ఇన్ని సంవత్సరాల అనుభవం లోనూ సత్యం తనతో ఇంత ఆప్యాయంగా మాట్లాట్టం ఎప్పుడూ లేదు. ఈ విధంగా ఎందుకు మాట్లాడుతున్నాడో, సవతితల్లి మనస్సు యీవిధంగా ఎందుకు మారిపోయిందో అతని కర్థం కాలేదు.

"నే చెబితే నువ్వు నమ్మవు, అన్నయ్యా. రాత్రికి నీకే తెలుస్తుందిలే" అన్నాడు ముక్తసరిగా సత్యం.

"సరే నా కిష్టమే. మనం నలుగురం నాలుగు భాగాలు సమంగానే పంచుకుందాం. అట్లాగే కానియ్యండి. మన మందరమూ సహోదరుల మేగా- నువ్వన్నట్టుగా నాలుగోవంతు తీసుకోటానికి నాకిష్టమే" అన్నాడు రామారావు.

“అంత ఎక్కువ యెందుకులే అన్నయ్యా. ఆస్తిలో సగం నీకూ, మిగిలిన సగం మా ముగ్గురికీ.”

ఆ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు వకీలు చంద్రకాంతరావు వచ్చాడు. చంద్రకాంతరావు తన పుట్టుక నుంచీ తన తండ్రికి స్నేహితుడనీ, తనంటే ఎంతో అభిమానం కలవాడనీ తెలుసు రామారావుకు. ఆ పూట వెళ్ళినప్పుడు ఆయన్ని కలుసుకోకుండా వచ్చినందుకు క్షమాపణ చెప్పుకున్నాడు- ఆ పాటి సమయంలో రాలేకపోయానని. సత్యం, రామారావు, చంద్రకాంతరావు భోజనాల అనంతరం మంచం మీద కూర్చున్నారు. ఇదంతా ఏదో అగమ్యగోచరంగా వుంది గారికి. రామారావు కూడా అతి ప్రయత్నం మీద మనోవిహంగాన్ని ఎగరకుండా బంధించుకుని చంద్రకాంతరావు ముఖంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

“అవసాన దశలో నీ పినతల్లి మోసం చేసి ఆస్తి అంతా తన సంతతికీ, తనకూ రాయించుకుంటుందని తెలుసు-అందుకని మీ నాన్న ముందుగానే జాగ్రత్తపడి ఈ విల్లు రాయించి, రిజిష్టరు చేయించి నా దగ్గర దాచమన్నాడు. తను చని పోయిన తరువాత ఈ విషయం బయట పెట్టమన్నాడు. భార్యాభర్తలిద్దరూ ఇష్టాగోష్ఠిలో వుండగా ఏదో మాటల సందర్భాన ఆవిడ మనస్సుకు కష్టం కలిగించే పని ఎన్నడూ తన బొందిలో ప్రాణం వున్నంత వరకూ చేయనని మాట ఇచ్చాట్ట. అందుకని ఆవిడ మాట ఇన్ని సంవత్సరాలూ సాగించి, మంచ మెక్కిన తరువాత నాచేత రహస్యంగా ఈ విల్లు రాయించి రిజిష్టరు చేయించి, ఆమెకు సంతోషం కలిగేందుకుగాను రెండవ విల్లులో ఆస్తి అంతా రెండవ సంబంధపు పిల్లలకే చెందేటట్లుగా వ్రాశాడు ఈ విధంగా చేస్తున్నానని ఒకరికి ఉత్తరంకూడా రాసి ఈ రిజిస్టరయిన విల్లుకు జత చేశాడు. ఇదిగో చూడు” అని వకీలు విల్లూ, ఉత్తరమూ ఇచ్చాడు. రామారావు చదువుకున్నాడు.

“ఈ విల్లు ప్రకారం ఆస్తిలో సగం నీది. తతిమ్మా సగం వాళ్ళ ముగ్గురిదీ” అన్నాడు చంద్రకాంతరావు. సత్యం తల వంచుకున్నాడు.

పెద్ద మొత్తమును గెలుచుకోండి.

గవర్నమెంటు
రిజిష్టర్డు నెం. 988

ప్రవేశ రుసుము ఎంట్రీ 1 కి 4 అణాలు మాత్రమే.

ఫస్టు ప్రైజు రూ. 3,000/-లు.

అందరికన్నా ఎక్కువ ఎంట్రీలు పంపినవారికి రూ 500/-లు. కొద్దిలో తప్పి పోయిన వారికి సైకిళ్లు, కేమెరాలు, వాచీలు, పెన్నులు మొదలైనవి 100 అదనపు బహుమతులు ఉన్నాయి.

ముగింపు తేదీ 15 ఆగస్టు 49.

ఫలితములు 26 ఆగస్టు 49

కాంపిటీషను నెంబరు JY - 2

22

పక్కనున్న ఆరు గళ్లలోనూ 1 మొదలు కొని 7 వరకు గల ఏ అంకెలయినా ఉపయోగించవచ్చు. వాటి మొత్తం 22 రావాలి. మామూలు తెల్లకాగితముపై ఇంగ్లీషులో వ్రాసి ఎన్ని ఎంట్రీలయినా పంపవచ్చును. మనియార్డరు రశీదు, లేదా పోస్టలు ఆర్డరు ఎంట్రీలతో జతచేసి పంపుట ముఖ్యము. (గెలు పొందినవారి లిస్టు కావాలంటే రెండణాల బిళ్ళలు అదనముగా పంపాలి.) సీలువేసిన సొల్యూషను మద్రాసులోని కొచ్చిన్ కమర్షియల్ బ్యాంకులో డిపాజిట్టు చేయబడినది. అన్ని విషయాల్లోనూ మా కార్యదర్శిదే తుది నిర్ణయంగా ఉంటుంది; దాని కందరూ బద్ధులై ఉండాలి.

భాగ్యదీపం ఆఫీసు, 55 నల్లన ముదలి వీధి, రాయపేట, మద్రాసు-14.